

Sygn. akt II Ca 698/17

1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Rajczakowski

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2017r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa K. (...) **w W.**

przeciwko **W. R.**

o zapłatę 2.398,50 zł

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 20 lipca 2017r., sygn. akt I C 1909/17

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej 450 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 698/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 20 lipca 2017r. Sąd Rejonowy zasądził od pozwanej W. R. na rzecz strony powodowej K. (...) w W. kwotę 2141,03 zł z odsetkami ustawowymi, oddalił dalej idące powództwo oraz orzekł o kosztach procesu.

W apelacji od powyższego wyroku pozwana zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych, a także naruszenie przepisu art. 233 § 1 kpc, polegające na błędnej ocenie materiału dowodowego. Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie od jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz orzeczenie o kosztach procesu za obie instancje.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację oparł się na ustaleniach faktycznych Sądu Rejonowego i zważył co następuje. Apelacja pozwanej nie ma żadnych uzasadnionych podstaw, a Sąd Okręgowy podziela także argumentację rozważań uzasadnienia zaskarżonego wyroku, nie dostrzegając potrzeby jej powtarzania, a z którą apelacja stanowi tylko nieuzasadnioną polemikę będącą po części powtórzeniem i kontynuacją jej polemicznego stanowiska przedstawianego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Odnośnie zatem zarzutu apelacji dotyczącego naruszenia przepisu art. 233 § 1 kpc, wskazać przede wszystkim należy, że wbrew zupełnie bezzasadnemu stanowisku skarżącej, przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów jest w zupełności poprawna i dokonana bez naruszenia wymogów przewidzianych w powołanym przepisie art. 233 § 1 kpc. Za trafny uznać należy bowiem pogląd wyrażany tak w orzecznictwie Sądu Najwyższego jak i sądów powszechnych, że jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem

życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (zob. m. in. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002r., II CKN 817/00 oraz Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26 stycznia 2012 r. I ACa 1482/11). Tymczasem takich uchybień bez wątpienia nie można zarzucić Sądowi pierwszej instancji. Prawidłowo zatem na podstawie zaoferowanych przez powoda dowodów Sąd Rejonowy ustalił i ocenił, że pozwana w dniu 16 stycznia 2014r. zawarła z poprzednikiem prawnym powoda umowę o kredyt gotówkowy, że umowa ta pismem z 14 września 2016r., doręczonym pozwanej, została wypowiedziana, że wiarygodność z tytułu umowy na podstawie pełnomocnictwa (k. 176), umowy przelewu (k. 24 - 29) i załącznika do niej (k. 13 odwr.) zawierającego szczegółową specyfikację długu pozwanej, została przeniesiona na rzecz strony powodowej. Również Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do kwestionowania okoliczności wynikających z powyższych dokumentów, a ponieważ mają one charakter prywatny ocena wiarygodności zawartych w nich treści następuje tak jak w odniesieniu wszystkich innych dowodów. Mając zaś na uwadze treści tychże dokumentów jak i postawę w toku całego procesu pozwanej, zasadnie Sąd Rejonowy poczynił na ich podstawie istotne w sprawie ustalenia. Pozwana bowiem ograniczyła się do nierzeczowego i tym samym zupełnie bezzasadnego negowania treści wynikających z powyższych dokumentów, zarzucając ich wyrywkowość, niekompletność, czy fakt, o czym też wyżej, że są one dokumentami prywatnymi, gdy jednocześnie nie negowała ona ani faktu zawarcia umowy, ani jej wypowiedzenia, ani wreszcie nawet nie uprawdopodobniła, pomijając udowodnienie, dokonania pełnej spłaty zadłużenia wynikającego z powyższej umowy na rzecz poprzednika prawnego powoda, a tym samym bezpodstawności żądania powoda. Dodatkowo już tylko wskazać należy, że nie bez racji jest stanowisko strony powodowej, iż skoro pozwana uważa, że zupełnie bezzasadnie, bez żadnych rzeczywistych powodów, na podstawie nieprawdziwych, jak należałoby zakładać, dokumentów, jest ona pozywana w niniejszej sprawie przez stronę powodową o zapłatę należności wynikającej pierwotnie z umowy bankowej, to powinna zawiadomić stosowne organy ścigania o popełnieniu na jej szkodę przestępstwa, polegającego na próbie wyłudzenia od niej świadczenia pieniężnego, na podstawie zawierającej nieprawdziwe okoliczności dokumentacji.

Z powyższych zatem przyczyn, gdy zarzuty apelacji w żaden sposób nie podważyły trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego, apelacja ta, jako pozbawiona podstaw, nie mogła podlegać uwzględnieniu.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację, a o kosztach postępowania apelacyjnego orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 i art. 391 § 1 kpc.